

[Ninn-Hansen.]

givning, der er nødvendig, eller sagt på en anden måde, at regeringen er indstillet på at gøre det, som et folketingsflertal kommer til, og det er jo nok det væsentlige.

Efter denne fordragelighed fik vi hr. Otto Mørchs tale, som var egnet til at vække glæde vel selv hos den mest aggressive DSU'er, når han befinder sig i sit lønkammer, det er jo det mest velegnede samlingssted for venstreorienterede socialdemokrater.

Vi har oplevet noget tilsvarende tidligere, at ministrene erkender den parlamentariske situation, indstiller deres tone efter dette, men så henter en eller anden frem fra den socialdemokratiske gruppe, der kan tale mest til dem, hvis hovedarbejde består i at knytte næverne. Jeg ved egentlig ikke, hvor længe man vil blive ved med denne noget barnagtige forestilling. Det er, ligesom den ikke helt passer til et parti, der har hovedansvaret for, hvad der er sket i dette land politisk igennem de sidste 50 år.

Desværre synes jeg måske nok, at denne tone smittede lidt af på hr. Bay, som i forbindelse med spørgsmålet om, hvor vi skal behandle disse forslag, indtog det noget mærkelige standpunkt, at det skulle være afhængigt af, om hr. Bay synes godt om udvalgsformanden eller ej. Man kan vel ikke sige, at det er noget klart sagligt formål. Det kan måske være ligegyldigt. Jeg synes, det var lidt synd for hr. Gudme, og skal blot i øvrigt sige, at jeg mener ikke, det er rimeligt at rette angreb af personlig art af den karakter på en dygtig og energisk politisk modstander. Jeg har deltaget i vel næsten samtlige møder i arbejdsmarkedsudvalget i den tid, hr. Auken har været formand, og jeg synes, han har ledet udvalget på en fair og loyal måde. Med hensyn til placeringen vil mit parti, hvis der kommer en afstemning om det, følge den indstilling, der foreligger, således at arbejdsmarkedsudvalget kommer til at fortsætte behandlingen af de fleste forslag.

Når jeg har lagt nogen vægt på tonen i debatten, skyldes det emnets karakter, for her befinder vi os jo ved noget, der opfylder det, som et af tingets tidligere medlemmer, hr. K. Helveg Petersen, for et stykke tid siden i en kronik rejste kravet om, nemlig mere principielle debatter i folketinget. Her

er virkelig mulighed for at drøfte principerne i vort samfund, for det emne, vi drøfter, vedrører de allermost fundamentale principper i vort samfund.

Vor forfatning bygger på hensynet til den personlige frihed og pligten til at respektere de rettigheder, der hviler på denne. Det er vel i det hele taget den helt afgørende forskel på den styreform, vi har, og den styreform, de har i diktaturlandene, at vi ønsker at fastholde borgernes ret til frit at bestemme, mens befolkningen i et diktaturland er nødt til at bøje sig for styrets krav, selv om de derved må give afkald på personlige frihedsrettigheder.

Den personlige frihed kan dog heller ikke i et demokratisk land være ubegrænset. Samfundet må gennem lovgivning og gennem håndhævelse af lov og orden sikre, at samfundet kan fungere, selv om dette begrænser den enkeltes udfoldelsesmuligheder, men disse begrænsninger må til gengæld være bestemt af den lovgivende forsamling, som borgerne selv vælger. Det kan ikke overlades til andre, hverken enkeltpersoner eller organisationer, at overtage samfundsmyndighed, når det drejer sig om den personlige frihed.

Det er ikke første gang, som det allerede er nævnt, vi her i folketinget drøfter problemerne om den personlige frihed stillet over for organisationernes magtudøvelse. I 1950'erne og 1960'erne rejste det konservative folkeparti og venstre — i modsætning til en tidligere taler husker jeg at nævne begge partier — flere gange sager, der havde til formål at begrænse organisationernes magtstilling og hindre angreb på den enkelte frie ret til at bestemme. I den forbindelse blev også spørgsmålet om at hindre organisationstvang igennem ophævelse af eksklusivaftaler rejst flere gange, uden at det dog førte til et resultat på det private arbejdsmarked. Heller ikke forslag fra de to partier om ændring af funktionærlovens § 10 med det formål at ligestille de ansattes organisationer blev gennemført. Bedre gik det, da en finansminister gennem aftale med en faglig organisation ville give denne en monopolstilling, så man tvangsindlagde de offentligt ansatte som medlemmer af den pågældende organisation. Det radikale venstre hjalp her til med at få ophævet aftalen, og siden dengang har flere retsafgørelser